

et forhold, der er egnet til at nedsætte den fornærmede i medborgeres agtelse, straffes med bøde eller hæfte.

Stk. 2. Er fornærmelsen fremsat mod nogen af de i § 119, stk. 2, nævnte personer i anledning af udførelsen af deres tjeneste eller hverv, uden at bestemmelserne i straffelovens § 121 kommer til anvendelse, bliver dette ved straffens udmåling at betragte som en skærpende omstændighed, og straffen kan da stige til fængsel indtil 6 måneder.

Stk. 3. Ved straffens udmåling bliver det at betragte som en skærpende omstændighed, at fornærmelsen er fremsat i trykt skrift eller på anden måde, hvorved den får en større udbredelse, eller på sådanne steder eller til sådanne tider, at det i høj grad forøger det krænkende i ytringen.

§ 267 a. Har nogen på den i § 267, stk. 3, angivne måde fremsat en udtalelse, der indeholder en usandfærdig sigtelse mod en anden for forhold, der, hvis den var sand, ville gøre denne uværdig til at beklæde offentlige hverv, skal der, når den, der har fremsat sigtelsen, påstås idømt straf for ærekrænkelse, hverken ved afgørelsen af skyldspørgsmålet eller ved straffens fastsættelse kunne tages hensyn til påstand om, at den i samfundet i almindelighed gældende vurdering af sigtelsens utilbørlighed ikke skal finde anvendelse.

§ 268. Er en sigtelse fremsat eller udbredt mod bedre vidende, eller har gerningsmanden savnet rimelig grund til at anse den for sand, straffes gerningsmanden for bagvaskelse med hæfte eller med fængsel indtil 2 år. Er sigtelsen ikke fremsat eller udbredt offentligt, kan straffen under formildende omstændigheder gå ned til bøde.

§ 269. En sigtelse er straffri, når dens sandhed bevises, såvel som når den, der i god tro fremsætter sigtelsen, har været forpligtet til at udtale sig eller har handlet til berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv.“

Som det fremgår af sagen, er de fremsatte — og ved dommen mortificerede — sigtelser fremkommet i forbindelse med en valgkamp forud for et valg til lagtinget og vedrører altså for så vidt interne færøske politiske forhold.

Udvalget til valgs prøvelse finder i den

forbindelse anledning til at bemærke, at Erlendur Patursson ikke på grund af den nu idømte straf kan frakendes sit mandat som medlem af lagtinget, idet der herom gælder de særlige bestemmelser i lagtingslov nr. 1 af 13. maj 1948 § 12, som (efter en ændring i 1971) er sålydende (svarende til den i hele landet før 1953 gældende bestemmelse):

„§ 12.

Valgret og Valgbarhed til Lagtinget har enhver Mand og Kvinde, som har fyldt sit 20. Aar, har Indfødsret og har fast Bopæl paa Færøerne, med mindre vedkommende ved Dom er fundet skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, uden at denne Virkning af Dommen er bortfaldet. En strafbar Handling kan ikke anses for vanærende, med mindre domfældte paa Gerningstiden var fyldt 18 Aar, og der er idømt ubetinget Straf af Fængsel i 4 Maaneder eller derover, Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring, ejheller naar der er forløbet 5 Aar fra Straffens Udstaaelse, Forældelse eller Eftergivelse eller fra den endelige Løsladelse fra Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring.

Valgret og Valgbarhed har heller ikke den, der nyder eller har nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, som ikke er en eftergivet eller tilbagebetalt, eller er ude af Raadighed over sit Bo paa Grund af Konkurs eller Umyndiggørelse.

Ingen kan udøve Valgret uden at være optaget på Valglisten.“

Med hensyn til spørgsmålet om Erlendur Paturssons medlemskab af folketinget er den nævnte bestemmelse i den færøske lagtingslov imidlertid ikke afgørende, idet det her alene er bestemmelsen i grundlovens § 30, stk. 1, og den hertil knyttede bestemmelse i § 3 i lov nr. 92 af 28. marts 1956 om folketingsvalg på Færøerne, der har betydning. Disse bestemmelser er sålydende:

Grundlovens § 30, stk. 1:

„Valgbar til folketinget er enhver, som har valgret til dette, medmindre vedkommende er straffet for en handling, der i almindeligt omdømme gør ham uværdig til at være medlem af folketinget.“